

reder via en dokumentfremviser, som også kunne afspille CD'er og DVD'er.

Der var sort skærm i ca. 1 sekund, når der blev skiftet mellem billedtyperne, men dette fandtes ikke at være meget generende eller i øvrigt en hindring for gennemførelsen af videomødet.

Efter demonstrationen havde Retsplejerådet lejlighed til at stille spørgsmål til dommeren ved Retten på Bornholm, rettens juridiske medarbejdere, en anklager og en forsvarer. Herunder blev bl.a. spørgsmålene om betjeningen af udstyret, deltagerens tryghed ved videomødeformen, forsvarernes placering og eventuelle forbehold ved videomødeformen vendt.

Det kom i den forbindelse bl.a. frem, at udstyret var nemt at betjene, at deltagerne generelt følte sig trygge ved videomødeformen, at deltagerne generelt havde let ved at orientere sig i forhold til de forskellige involverede personer, at deltagerne generelt ikke var i tvivl om, hvem der talte, og at Retten på Bornholm også på grund af sin geografiske placering havde haft mange praktiske fordele ved at anvende videomødeformen.

Der blev peget på, at videomødeformen, hvor nogle deltagere optræder på en skærm, umiddelbart kunne medføre en vis »fremmedgørelse«, men erfaringen og forventningen var dog den, at denne fremmedgørelse mindskes i takt med, at man bliver fortrolig med videomødeformen.

Der syntes også at være enighed blandt brugerne af videokonferenceudstyret ved Retten i Bornholm om, at det ikke var afgørende, om forsvareren deltog i videomødet fra samme sted som arrestanten eller fra retten sammen med anklager og dommer. Der var fordele og ulemper ved begge løsninger.

5. Retsplejerådets overvejelser

5.1. Retsplejerådets opgave

Som det fremgår af Justitsministeriets brev af 19. juni 2008 er Retsplejerådet alene anmodet om at overveje, om rådet finder grundlag for at ændre sine anbefalinger om brug af videoafhøring i forbindelse med fristforlængelser i forhold til det, som er anført i betænkning nr. 1401/2001.

I betænkning nr. 1401/2001 anførte Retsplejerådet herom bl.a., at anvendelse af videomøder som alternativ til personligt fremmøde vil kunne spare mange ressourcer, som anvendes til transport og bevogtning, men at varetægtsfængsling

er et så alvorligt indgreb, at reglerne om, hvornår den fængslede har krav på at komme til stede i retten ved afgørelser om forlængelse af varetægtsfængslingen, ikke bør ændres. Denne opfattelse, som er lagt til grund for den efterfølgende lovgivning, indebærer, at anvendelse af videomøder ved fristforlængelser vil forudsætte et samtykke fra den sigtede.

I sit brev af 19. juni 2008 har Justitsministeriet som grundlag for Retsplejerådets fornyede overvejelse peget på det vellykkede pilotforsøg med videomøder og den teknologiske udvikling i den mellemliggende periode.

I det følgende afsnit gennemgår Retsplejerådet de forskellige hensyn, som efter rådets opfattelse bør indgå ved en stillingtagen til, om der er anledning til at ændre rådets tidligere anbefaling. Rådets afvejning af disse hensyn og rådets konklusion fremgår af afsnit 5.3.

5.2. De relevante hensyn

5.2.1. Hensynet til en forsvarlig udnyttelse af politiets og kriminalforsorgens ressourcer.

Som nævnt har Retsplejerådet i betænkning nr. 1401/2001 om reform af den civile retspleje I anført, at en anvendelse af videomøder som alternativ til personligt fremmøde ved fristforlængelse ville kunne spare mange ressourcer, som i dag anvendes til transport og bevogtning.

Transport og bevogtning af arrestanter er en opgave, som først og fremmest påhviler politi og kriminalforsorg. De muligheder for besparelser, som vil være en følge af øget anvendelse af videomøder i forbindelse med fristforlængelser, må naturligvis ses i sammenhæng med den måde, hvorpå arrestanten i givet fald vil skulle deltage i videomødet. Kan arrestanten deltage i retsmødet via en videoforbindelse fra et lokale i den pågældende kriminalforsorgsinstitution, vil der slet ikke være behov for transport og bevogtning ved politiets foranstaltning, og kriminalforsorgens eventuelle merarbejde i forbindelse med arrestantens deltagelse i videomødet vil være af ganske ubetydelig karakter. Skal arrestanten deltage i retsmødet via en videoforbindelse fra et lokale uden for den pågældende kriminalforsorgsinstitution, vil besparelsen i udgifterne til transport og bevogtning selvsagt skulle ses i sammenhæng med den afstand og den tid, der i så fald vil kunne spares i forhold til arrestantens deltagelse i retsmødet ved personlig tilstedeværelse.